

Prevezanika Chronika

No 26 (1991)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 26 (1991)

Δελφίνι κι άνθρωπο δεν χώριζες...

Θωμάς Μανόπουλος

Copyright © 2022, Θωμάς Μανόπουλος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Μανόπουλος Θ. (1991). Δελφίνι κι άνθρωπο δεν χώριζες. *Prevezanika Chronika*, (26), 105–118. Retrieved from <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/31344>

Δελφίνι κι άνθρωπο δεν χώριζες...

του Θωμά Μανόπουλου

Το θηριό που σηκώθηκε από τα έγκατα της θάλασσας σαν τώρα το θυμάμαι.

Αδάμαστο κορμί πελώριο, διάσπικτο από μικρούς καθρέφτες, ένα ουράνιο τόξο που εμφανίστηκε μέσ' τη νύχτα κι εγώ μικρό παιδί ήμουν, πρωτόμπαρκος στο καΐκι του μάρμπα μου του Τραμουντάνα.

Ήταν ακριβώς τη στιγμή που ετοιμάζα το μπειτόνι μιάς που αυτός δόλωνε τη σαρδελομάνα στο τελευταίο αγκρίστρι του παραγαδιού.

Περίμενε ώσπου να τεντώσει η μάνα του παραγαδιού και παίρνοντάς το από τα χέρια μου τα έριξε στο νερό.

Δεν πέρασε παρά ένα δευτερόλεπτο, η θάλασσα άνοιξε σαν καταπακτή κι από μέσα της εκπνάχτηκε ένας τεράστιος όγκος που ορθώθηκε στην πλήρη ξεφυσώντας. Με δυο τεράστια μάπα μας κοίταξε κι έβγαλε κραυγή μεγάλη, στεναγμό γιγάντιο και μπρός στα εκπληκτά μάπα μας ξαναβούτηξε στα μαύρα νερά. Ο μάρμπαρς μου ψιθυριστά με πρόσταξε να βγάλω τα σωσίβια από την πλήρη και να ξαπλώσω μπρούμπα.

- Κρατήσου καλά στη θηλιά του καταρπού μου φώναξε πιο δυνατά και γω πήρα θάρρος και τον ρώτησα.

- Τι ναι τούτο το θηριό Μπαρμπούλη κι αυτός με συλλογή απάντησε.

- Θηριό μεγάλο είναι αλλά δεν το 'χω ματαδεί.

Μπουσουλώντας έφτασα στην πλήρη και τράβηξα τα σωσίβια. Καθώς φορούσα το δικό μου κοίταξα προς τη μεριά των βουνών που έμοιαζαν να πήραν φωτιά οι κορφές τους. Ένα τεράστιο κόκκινο φεγγάρι ξεμύτιζε κι έκανε τα ήσυχα νερά ν' ανατριχιάζουν, δυο μικρά σύννεφα στο πλάι του έπαιζαν τραμπάλα. Γύρισα κατά την πρύμνη γιατί άκουσα θόρυβο από τους μεντεσέδες της κασέλας. Ο μπαρμπα-Τραμουντάνας έβγαλε από εκεί το όπλο με τη δελφινιέρα και το ακούμπησε στο καπάκι της μηχανής. Δεν είχε περάσει παρά ελάχιστος χρόνος από την πρώτη εμφάνιση του θαλασσινού τέρατος κι όταν ξενασπώθηκε μπροστά μας ο τεράστιος μαύρος όγκος που ήταν διπλάσιος απ'αυτόν του σκάφους παρ' ότι μου είχε περάσει η πρώτη έκπληξη, ένοιωσα την ανάσα να μου κόβεται και το κορμί μου να καταρρέει.

Πάνω μας έπεφταν σα καταρράχτες τα νερά που παράσερνε στην ανάληψή της αυτή η σκοτεινή και παράλογη δύναμη. Στάθηκε δεν ξέρω πόση ώρα μπρος μας και εξέταζε με προσοχή εμένα και το Μπάρμπα.

Δυο μάπα γεμάτα θάλασσα φουρτουνιασμένη, έτοιμα να μας παρασύρουν στα έγκατα του βασιλείου τους.

Ο Μπάρμπας μου ο Τραμουντάνας δε σήκωσε το χέρι να πάρει το νιουφέκι σα μαγεμένος, με μια περίεργη φλόγα στα μάπα σα να 'χε ανακαλύψει ένα φοβερό μυστικό έβγαλε κραυγή πνιγμένη στη συγκίνηση.

- Γεια σου Μπέμπη, γειά σου μωρό μου, πρόλαβε να πει και από τον σκοτεινό όγκο ξέφυγε ένας αναστεναγμός πριν καθεί απ' τα μάπα μας.

Ενθουσιασμένος ο Τραμουντάνας ανέβηκε πάνω στη μηχανή, γέλαγε και το σκάφος τραντάχτηκε καθώς τράβαγε το σκοινί της μαίστρας.

- Ω θεούλη μου, είδα το Μπέμπη είπε και μ' ένα φαρδύ χαμόγελο απευθύνθηκε σε μένα λέγοντας:

- Είναι ο Μπέμπης, είναι ο Μπέμπης, μη φοβάσαι και έπασε τα μουστάκια του σα να μη το πίστευε κι ο ίδιος.

Στο μεταξύ φούσκωσε ο φλόκος και η μαίστρα από το νυχτερινό Γραίο που κώθηκε σα μωρό στη φασκιά του. Το σκάφος μας πήρε πορεία προς τα νησιά και από μακριά μας ακολουθούσε παίζοντας και ξεφυσώντας ο Μπέμπης. Ταξιδέψαμε με τη συντροφιά του κοντά ένα μίλι κι ύστερα ο Μπέμπης κάθηκε στο πέλαγος. Πέρασαμε τον Κέφαλο, ένα παράξενο βράχο που εξείχε από τη θάλασσα και κατευθυνθήκαμε στη Γελάδα. Μπήκαμε ήσυχα σ' ένα μικρό λιμανάκι που είχε φπάξει μόνη της

η θάλασσα και ρίξαμε άγκυρα. Ο Μπάρμπας μου σβέλτα μάζεψε τα πανιά, έβαλε κοδέτες στο σκάφος πρύμα πλώρα και με ταχύτητα που δεν ήταν για την ηλικία του έστρωσε τις κουρελούδες για ύπνο.

Ήμουν ανήσυχος και η περιέργειά μου είχε φουτώσει, κοιτούσα κατά τη μεριά που κάθηκε ο νυχτερινός επισκέπτης και δεν είχα όρεξη να κοιμηθώ.

- Ο μπάμπας με σκέπασε όλος φροντίδα και με ρώτησε απαλά.

- Σκέφτεσαι το Μπέμπη;

- Τα μάτια του Μπαρμπούλη ήταν γιομάτα παράπονο, κι ο στεναγμός του ...

Δε μίλησε ο γέρος μόνο κοίταξε στο βράκο που γουργούριζε ένα αγριοπερίστερο κι από κάτω ένα αγριοκούνελο έτρωγε τα αρμυρίκια που ήταν φυτρωμένα στις σχισμές.

- Δεν θέλεις να κοιμηθείς, έτσι δεν είναι; ρώτησε ο Τραμουντάνας κι έβγαλε από τον κόρφο του τη σακουλίτσα με τον καπνό και το τσιγαρόχαρτο. Έβγαλε το ψάθινο καπέλο και πριν ανάψει το τσιγάρο έστρωσε με τα δάχτυλα τα παχειά του μουστάκια.

- Βέβαια ήταν ο Μπέμπης είπε και κάθησε βολικότερα στα πλαϊνά του σκάφους.

- Ήταν ο Μπέμπης σίγουρα, ξανάπε κι άρχισε τη διήγησή του ...

Πρίν πολλά χρόνια στο Μάζωμα κοντά στο ποτάμι, ζούσε ο Ξιφίος. Έμενε σε μιά καλύβα από παπύρια και ρεμπάκα που την είχε φπάξει πάνω σε πασάλους μέσα στη θάλασσα. Άνθρωπος σκληρός, αμίλητος που χειρότερησε όταν έχασε τη γυναίκα του πάνω στη γέννα του γιου του, του Γλαύκου. Άντρας ψημένος και κεροδύναμος, αργασμένος απ' όλους τους καιρούς, που κουμαντάριζε μόνος του δυο βάρδιες τις χελοβραδιές. Μια δουλειά που ζητάει τουλάχιστον έξι νοματαίους για να φέρουν γύρα τους βολκούς που όλο και γεμίζουν και κινδυνεύουν να σκάσουν τα χέλια. Η μόνη αδυναμία του Ξιφιού και ο μόνος άνθρωπος που καλμάριζε τη σκληράδα του, ήταν ο γιος του ο Γλαύκος. Ήταν που ένοιωθε μάνα και πατέρας γι' αυτόν μιας και από τη στιγμή που γεννήθηκε αυτός τον ανάθρεψε. Κι ο μικρός γινόταν επιδέξιος κι ακούραστος σαν τον πατέρα του, ίδιος θα 'λεγες αν τόν έβλεπες και μόνο ο πατέρας καταλάβαινε πως του γιου του του 'λειπε ένα βασικό για τη ζωή του ψαρά, έβλεπε ξεκάθαρα ο Ξιφίος πως του 'λειπε η σκληράδα. Και όχι μόνο αυτό. Ο Γλαύκος α-

γαπούσε ό,τι αγαπούσε τρελά, παράφορα. Ένα χάρμα φθινοπώρου είχαν καλάρει τα δίχτυα για μπαρμπούνια και κουτσουμούρα, το φεγγάρι ήταν στη χάση του κι από βραδύς ο νοπός που φύσαγε έφερνε στον κόλπο νερά σα ποτάμι. Όλα τα σημάδια έδειχναν πως εκείνο το πρωινό θα είχε καλή ψαριά. Ο Ξιφίός είτε γιατί λαιμάργησε είτε γιατί φοβήθηκε μην έρθουν στη θέση του κι άλλοι ψαράδες, έριξε όλα του τα δίχτυα στο καρτέρι. Είχε φέξει για καλά όταν ο Ξιφίός σκούνηξε το Γλαύκο για να σηκωθεί. Ο ίδιος είχε κίβλας φορέσει τις ολόσωμες μπότες κι ετοιμαζόταν να φορέσει το αδιάβροχο όταν είδε το χαλασμό που ερχόταν από τη μεριά που ήταν το βαθύ λούκι του κόλπου. Για μια στιγμή έμεινε να κοιτά τους εκατοντάδες γλάρους που πετούσαν άτακτα κρίζοντας σαν πολεμιστές κι από κάτω τους ένα κοπάδι δελφίνια κατευθύνονταν με ταχύτητα προς τις σημαδούρες που ήταν τα δίχτυα. Ο Γλαύκος σήκωσε την άγκυρα και ο Ξιφίός πετώντας το αδιάβροχο έβαλε μπροστά τη μηχανή βλαστημώντας τα στοιχεία της θάλασσας.

- Κάτσε στην πλήρη, φώναξε στο γιο του και φουλάρισε τη μηχανή.

Η μικρή βάρκα πετάχτηκε σχεδόν πάνω από τη θάλασσα σα να τη χτύπησε αστροπελέκι και ο Ξιφίός ανυπόμονα δάγκωνε τα δάχτυλά του απ' τη λύσσα.

Δεν πρόλαβε τα δελφίνια.

- Σατανάδες, σατανάδες τα φώναζε κι αυτά αδιάφορα ανεβοκατέβαιναν από την επιφάνεια στο βυθό κομμαπίζοντας τα δίχτυα. Ό,τι περίσσευε, τα άρπαζαν οι γλάροι που δεν έχαναν ευκαιρία να μη μαλώσουν.

Παρ' όπi ο Ξιφίός γνώριζε πi είχε γίνει στο βυθό, όταν άρχισαν με το ράουλο να σηκώνουν τα δίχτυα ο Ξιφίός άφρισε απ' το κακό που έβλεπε. Ανέβαιναν τα σχοινιά με τα φελλά και τα μολύβια αλλά δίχτυ δεν υπήρχε πουθενά μόνο κάπου κάπου εμφανίζονταν μερικά κομμάτια σα κουρέλια κι αυτό εξαγρίωνε περισσότερο τον Ξιφίό που ούρλιαζε.

- Καταραμένα, καταραμένα κι ο μικρός Γλαύκος που συμεριζόταν τη στενοχώρια του πατέρα του κοιτούσε τα περήφανα και δυνατά δελφίνια να κάνουν τις βόλτες τους χορτασμένα και χαρούμενα.

Ο γέρο Τραμουντάνας σταμάτησε τη διήγησή του κι έβγαλε από την κασέλα ένα πιάτο γεμάτο τηγανισμένους λούτσους.

- Δε θα φας μικρέ, με ρώτησε και πήρε στα χέρια

του ένα κομμάτι από μέση και το 'βαλε ορεξάτα στο στόμα του.

- Δεν έχω όρεξη, Μπάρμπα, του είπα και κοιτούσα κατά τη μεριά που απομακρύνθηκε ο Μπέμπης.

- Αύριο να μου θυμηθείς θα 'χει γαλέους και σφυρίδα σίγουρα το παραγάδι, είπε ο Τραμουντάνας, και σκούπισε με την ανάποδη του χεριού τα παχιά κάτασπρα μουστάκια του. Ένα ζευγάρι φώκιες δυο ουριές από το σκάφος κυνηγούσαν γαύρο και αθηρίνα.

- Λοιπόν, Μπάρμπα, τι έγινε παρακάτω με τον Ξιφιό και τον Γλαύκο;

Ο Γέρος δεν απάντησε, πήρε τη μπουκάλα με το νερό και την ήπιε ως τη μέση. Ξανασκούπισε τα μουστάκια του κι έβαλε το πιάτο και τη μπουκάλα στην κασέλα.

- Είχαμε μείνει εκεί που σήκωναν τα δίχτυα έ;

- Ναι, Μπάρμπα ...

Ο ήλιος είχε βγεί για τα καλά, τα δελφίνια με τους γλάρους από πάνω απομακρύνθηκαν. Ο Ξιφιός τραβούσε τα δίχτυα πάνω στη βάρκα απογοητευμένος. Για να ξανάφραξε τα δίχτυα θα περνούσε τουλάχιστο μια εβδομάδα. Μια εβδομάδα γεμάτη μέρα νύχτα με τη σαΐτα να τα ξαναρματώσει. Τόσος όμως ήταν κι ο χρόνος που θα περνούσαν τα ψάρια.

Σε οχτώ μέρες θα 'μπαινε το καινούργιο φεγγάρι και το πέραςμα θα σταματούσε. Αυτά σκέφτονταν ο Ξιφιός όταν ένοιωσε βάρος πολύ στα δίχτυα. Έμοιαζε σα να σήκωνε πέτρα ή να τραβούσε πάνω άγκυρα βαρειά.

- Κάτι σηκώνω Γλαύκο και είναι βαρύ, είπε στο γιο του και συνέχισε, πάρε καλού κακού τη δελφινιέρα.

Ο Γλαύκος πήρε τη δελφινιέρα και πήγε στην πλώρη. Από κεί είδε που σηκωνόταν αργά αργά ένα μαύρο πράγμα σα μπάλα. Κουλουριασμένο στα σκοινιά που κρατούσαν τα φελλά και τα μολύβια. Και όταν έφτασε κάτω από την πλώρη, φώναξε ο Γλαύκος.

- Κάνε κράτει πατέρα, και έβγαλε από το ράουλο το δίχτυ. Με κόπο το τράβηξε στην κουπαστή και γύρισε προς τον πατέρα του. Ο Ξιφιός αγριεμένος πήρε στα χέρια το τσεκούρι και κατευθύνθηκε στην πλώρη.

Ο Γλαύκος μπήκε μπροστά του.

- Μην το κάνεις αυτό, πατέρα, του είπε αποφασιστικά και δεν αναμέρισε στο νεύμα που του έκανε εξαγριωμένος ο Ξιφιός.

Έκπληκτος ο Ξιφιός τον έπιασε απ' τους ώμους και τον ταρακούνησε λέγοντας.

- Τι έπαθες, Γλαύκο, θ' αφήσω το θεριό που μας έφαγε;

Ο Γλαύκος για πρώτη φορά σήκωνε ανάστημα στον πατέρα του.

- Κάντο για μένα, πατέρα, του είπε και χαμηλώνοντας το βλέμμα του ψιθύρισε.

- Δεν έχω και φίλους πατέρα ...

Ο Ξιφίος αφνιδιάστηκε οπισθοχωρώντας, άφησε το τσεκούρι και σκεφτικός γύρισε στη θέση που μάζευε τα δίχτυα.

Έτσι γύρισε ο Ξιφίος στα λημέρια του χωρίς ψάρια και δίχτυα με πεσκέσι το δελφίνι που χτυπιότανε και κοίταζε φοβισμένα το Γλαύκο που προσπαθούσε με το μαχαίρι να κόψει τα σχοινιά και το δίχτυ που ήταν σα κορδέλα στο λαιμό του.

- Έλα Μπέμπη ήσυχα του σιγομίλαγε ο Γλαύκος, ήσυχα γιατί θα σε κόψει το μαχαίρι.

Και δεν έφτανε τον Ξιφίό η στενοχώρια από τη ζημιά που του κάναν τα δελφίνια στα δίχτυα, όταν είδε το γιο του να ιδρώνει προσπαθώντας να καρφώσει τα καδρόνια για να φπάξει την κλούβα για το δελφίνι και να μην τα καταφέρνει, πλησίασε και του είπε:

- Γλαύκο, θες να σε βοηθήσω;

Ο μικρός τα 'χασε, έβλεπε για πρώτη φορά τον πατέρα του έτσι, κι ένοικωσε να βουρκώνει. Έπεσε στην αγκαλιά του κι έκλαψε κι ο Ξιφίος του χάιδευε το κεφάλι λέγοντας:

- Νοιώθεις μοναξιά παιδί ... και ένας κόμπος τον έπνιγε στο λαιμό.

Ύστερα έπεσαν με τα μούτρα στη δουλειά και τα ξέκασαν όλα. Έφραξαν μια τεράστια κλούβα με ξύλινες γερές βάσεις και γύρω γύρω πέρασαν συρμάτινο πλέγμα. Στο διάστημα αυτό πήγαινε ο Γλαύκος στο Μπέμπη μ' ένα κουβά νερό και τον έλουζε για να μην ξεραθεί το πετό του. Ο Μπέμπης σε κάθε κουβαδιά που δέχονταν στο κορμί του σκιρτούσε και έβγαζε στεναγμό ανακούφισης, το μάτι του ζωήρευε.

- Υπομονή, Μπέμπη, σε λίγο θα είσαι έτοιμος, τον καθυσύχασε ο Γλαύκος.

Μετά πήραν την κλούβα και την τοποθέτησαν στη θάλασσα σε σημείο που να μην βυθίζεται ολόκληρη για να μπορεί και να κολυμπάει και να μπορεί να βγαίνει στην επιφάνεια για να παίρνει τις ανάσες του.

Έδεσαν την κλούβα σε πασάλους για να μην την παρασέρνει το κύμα κι έριξαν το δελφινάκι που το ονό-

μασε Μπέμπη ο Γλαύκος και είχε αποφασίσει να το κάνει φίλο του.

Σε μεγάλη έγνοια μπήκαν ο Ξιφίος με το Γλαύκο, όταν είδαν τις πρώτες μέρες πως ο Μπέμπης δεν έτρωγε ψάρια που του ῥιχναν.

Και δεν έφτανε αυτό, στενοχωριότανε τόσο το παιδί που δεν έτρωγε ο Μπέμπης κι ο Ξιφίος άρχισε ν' ανησυχεί για το γιο του. Τον έβλεπε όλη μέρα να κάθεται θλιμμένος δίπλα στην καλύβα και μάτωνε η ψυχή του.

Το δελφινάκι μαράζωνε και στεκόταν μπροστά στο συρμάτινο πλέγμα κοιτώντας το Γλαύκο.

Ο Ξιφίος το πρωί ψάρευε σαρδελομάνες και τις έφερε στο καλύβι, φώναζε το Γλαύκο και του εξήγησε τι θα κάνει.

- Λες να τα καταφέρουμε πατέρα, είπε ο Γλαύκος και ξεντύθηκε.

Πήρε τον κουβά με τις σαρδελομάνες και πήγε στο Μπέμπη, άνοιξε το πορτάκι και μπήκε στην κλούβα. Ο Γλαύκος έβαλε στο στόμα του τη σαρδελομάνα και πλησίασε τη μούρη του Μπέμπη. Το δελφίνι περιεργό προσπάθησε να πάρει από το στόμα του Γλαύκου το ψάρι. Ο Γλαύκος με μια κίνηση απομακρύνθηκε με το ψάρι. Ο Μπέμπης έκανε ένα κύκλο γύρω του και αστραπαία άρπαξε το ψάρι από το στόμα του Γλαύκου και το κατάπιε.

- Μπράβο, μπράβο Γλαύκο αυτό είναι, φώναζε σα μικρό παιδί ο Ξιφίος πάνω από την κλούβα.

Σηκώθηκε ο Γλαύκος να πάρει ανάσα, σηκώθηκε και το δελφίνι. Έβαλε στο στόμα του το παιδί ένα άλλο ψάρι και βούτηξε. Ο Μπέμπης τον πήρε στο κατόπι, και εκμεταλλευόμενος μια νέα σκόπημη αδεξιότητα του Γλαύκου άρπαξε και το δεύτερο ψάρι και το ῥφαγε. Έτσι άρχισε ο Μπέμπης τη νέα του ζωή τρώγοντας από το στόμα του Γλαύκου. Εύκολα έμαθε να ερμηνεύει τα προστάγματα των χεριών όταν ήταν μέσα στο νερό και τις διάφορες κραυγές έξω απ' αυτό. Ο Μπέμπης μεγάλωνε, το δέρμα του πήρε και σκούραινε, γιάλιζε σαν καθρέφτης και η κλούβα άρχισε να μικραίνει.

Ο Ξιφίος μια μέρα πήρε απόφαση να φπάξει μια καινούργια κλούβα πιο μεγάλη μια και ο Γλαύκος δεν ήθελε να αφήσει το φίλο του ελεύθερο.

Ήταν φθινόπωρο κι ο Ξιφίος παρ' ότι δεν ένοιωθε τόσο καλά πήρε καθρόνια της κλούβας. Τότε ήταν που ένοιωσε ένα δύνατό πόνο στην καρδιά και παρέλυσε. Στο Γλαύκο που έτρεξε κοντά πρόλαβε μονάχα και είπε:

- Να προσέχεις το Μπέμμη, και ξεψύχισε.

Τον πατέρα του τον έθαψε ο Γλαύκος κι ύστερα από κάμε. Ο πόνος για τον αναπάντεχο χαμό ήταν πολύ μεγάλος για τις μικρές πλάτες του. Καθόταν ώρες πάνω σ' ένα τεράστιο κορμό που είχε φέρει το ποτάμι μπρός στο καλύβι χωρίς να μπορεί να σκεφτεί.

Απέναντί του ήταν η κλούβα με τον Μπέμμη που παρ' ότι νησιτικός στεκόταν πίσω από το συρμάτινο πλέγμα και κοιτούσε το φίλο του.

Σουρούπωνε όταν πήρε στα χέρια του έν μικρό κόφτη και άρχισε να κόβει τα σύρματα που κρατούσαν φυλακισμένο το Μπέμμη.

Ο Μπέμμης δεν ήθελε να βγει και αναγκάστηκε να βουτήξει την κλούβα προς τα βαθιά νερά να του φωνάξει.

- Γεια σου φίλε μου, γεια σου Μπέμμη και γύρισε στον κορμό με πιο βαριά τη θλίψη του.

- Πώς κάνουνται οι άνθρωποι, μονολογούσε κοιτάζοντας τον Μπέμμη που απομακρυνόμενος ξεφυσούσε κάνοντας χαρούμενους πήδους, ώσπου κάθικε στο πέλαγος.

Η μέρα είχε σβήσει κι ο Γλαύκος δεν κουνιόταν από τη θέση του ένοιωθε μονάχος και λυπημένος. Δεν ένοιωθε το νυχτερινό γραίο που ερχόταν σιγά σιγά και γαργαλούσε την κοιλιά της θάλασσας. Το φεγγάρι είχε ξεπροβάλει από τις κορφές των βουνών όταν άκουσε τον πρώτο θόρυβο. Ύστερα πιο κοντά πετάχτηκε κατακόρυφα σα χρυσό σπαθί στο νυχτερινό ορίζοντα. Ήταν ο Μπέμμης που έκανε τα πιο τρελά κι απίθανα παιχνίδια.

Τίποτα δεν ήταν ικανό να αποσπάσει την προσοχή του Γλαύκου από τις μαύρες σκέψεις για το μεγάλο χαμό του γέροντα.

- Άντε στο καλό, Μπέμμη, φώναξε και κατευθύνθηκε προς την καλύβα με τη σχεδία. Όταν έφτασε, την έδεσε σ' ένα παλούκι κι άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά όταν ένας θόρυβος συνοδευόμενος από ένα χείμαρρο νερού, τον σταμάτησε. Ο Μπέμμης απογοητευμένος από την αδιαφορία του Γλαύκου έκανε ένα πήδημα που ξεπερνούσε τα δέκα μέτρα. Με αυτό το τρομακτικό άλμα βρέθηκε σχεδόν στη στεριά. Έμεινε σε μιά πθημή νερό και γρύλιζε σα μωρό.

Καθώς έτρεχε προς τη μεριά του, ο Γλαύκος θυμήθηκε τον πατέρα του όταν βγήκε από την κλούβα γεμάτος χαρά που κατάφερε να ταΐσει το Μπέμμη.

- Να προσέχεις το δελφίνι, μην το πληγώσεις γιατί

από δω και στο εξής εσύ είσαι ο πατέρας κι η μάνα του μαζί.

Ο Γλαύκος έφτασε κοντά του και συγκινημένος τον αγκάλιασε.

Ένοιωθε που το δελφίνι σπαρταρούσε σα παιδί που είχε κλάψει.

- Ω μωρό μου τι θα απογίνουμε του είπε και πήρε το φκιάρι. Όλη νύχτα έσκαβε την άμμο για να φτάξει το κανάλι απ' όπου θα μετέφερε το Μπέμπη στα βαθιά νερά. Η προσπάθεια κράτησε ως το πρωί. Στο τέλος έβαλε σε ενέργεια τα βαρούλκα κι έτσι κατάφερε να τον τραβήξει στις βάθες. Μετά τον καβάλησε και την ώρα που ο ήλιος ξεπρόβαλε τα δυό φιλαράκια ο Γλαύκος και ο Μπέμπης έτρεχαν πάνω στα κύματα.

Έπαιξαν και γύρο τους τα χιλιάδες αγριόπαπα οι πελεκάνοι και οι νερόκοτες, πετούσαν πάνω τους σα να 'βγαιναν μέσ' από παραμύθι.

Για ένα μεγάλο διάστημα ο Γλαύκος δεν έκανε τίποτ'άλλο παρά να κολυμπάει και να κοιτάζει τα κοπάδια των πουλιών, ως που ένα πρωινό διαπίστωσε πως οι πάσσαλοι που κρατούσαν την καλύβα του είχαν σαπίσει. Ανηφόρισε με τη βάρκα το ποτάμι και άρχισε τη δουλειά. Έκοψε παπύρια, κορμούς και ρεμπάκα και μ'αυτά επισκέυασε την καλύβα. Οι τέχνες που του 'μαθε ο πατέρας του με τόση φροντίδα του δίνουν σιγουριά. Μπάλωσε τις βάρδιες για τα χέλια, συμπλήρωσε τα παλούκια που θα την κράταγαν και τράβηξε τη βάρκα στη στεριά.

Σε μια βδομάδα την έξυσε, τη μερεμέτισε και ξεκίνησε το ψάρεμα. Ο Γλαύκος μέρα σε λίγους μήνες έγινε άντρας.

Οι ψαρότοποι που δεν είχαν γι' αυτόν μυσικά του γέμιζαν τη βάρκα με εκλεκτά και άφθονα ψάρια. Τα χέλια που είχαν και καλή πημή τα πούλαγε στους Ιταλούς χωρίς την παρέμβαση των ντόπιων εμπόρων. Κι ένα χειμωνιάτικο βράδυ που έλεγες πως ο ουρανός θα κατέβαινε στη γης το ποτάμι ξεχείλισε. Τόνοι νερού και λάσπης κατέβαιναν απειλητικά. Ο ουρανός σκίζονταν από τις αστραπές. Ο Γλαύκος που περίμενε εκείνη τη χελοβραδυά στέκονταν με το αδιάβροχο ανάμεσα στις βάρδιες και περίμενε. Πιο βαθιά ο Μπέμπης έκανε περιπολίες προσέχοντας το φίλο του. Όλη τη νύχτα ο Γλαύκος άδειαζε τους βαλκούς που ήταν ξέχειλοι χέλια μέσα στη βάρκα και ύστερα με

την απόκη τα έριχνε στις κλούβες. Το κατέβασμα από το ποτάμι γινόταν ολοένα και πιο ορμητικό. Στο μεταξύ ένα ύπουλο κουφό κύμα που πρέπει να έρχονταν από μακριά άρχισε να δυσκολεύει τις μετακινήσεις ανάμεσα στις βάρδιες. Παρ' όλα αυτά και με εξαντλημένες τις πολλές δυνάμεις του συνέχιζε γιατί τα χέλια στριμόκωνωνταν μέσ' τους βολκούς και αν τα άφηνε θα έσκαγαν. Ο Γλαύκος ήταν ιδρωμένος απ' την προσπάθεια και σταμάτησε να πάρει ανάσα όταν είδε μέσ' απ' το σκοτάδι να ξεπροβάλλει ένας τεράστιος όγκος που έρχονταν πάνω του. Ακριβώς πίσω του ήταν η κλούβα με τα χέλια. Αν έπεφτε ο όγκος αυτός πάνω της θα τη διέλυε. Χωρίς να χάσει χρόνο πήρε μια κουλούρα σκοινί κι έπεσε στη θάλασσα. Στο κορμί τον χτυπούσαν όλα αυτά που παράσερνε το ποτάμι, αλλά αυτός συνέχισε να κολυμπά στα παγωμένα νερά. Επιτέλους έφτασε στον απειλητικό όγκο που ήταν ένα τεράστιο ξεριζωμένο δέντρο με τις ρίζες ακέριες σα πλοκάμια χταποδιού. Ανέβηκε πάνω σ' αυτόν και έδεσε το σκοινί στον κορμό του.

Ξανάπεσε στη θάλασσα και κολυμπώντας έφτασε στην ακτή απ' όπου τέντωσε το σκοινί και το πέρασε δυο γύρες στο πρώτο βράχο που βρήκε μπροστά του. Το σκοινί έτριξε αλλά κράτησε το τεράστιο ξεριζωμένο δέντρο που το έσπρωχνε το φουσκωμένο ποτάμι.

Με το σκληρό αγώνα εκείνης της νύχτας ο Γλαύκος έβγαλε το καινούριο καϊκι που του 'δωσε το όνομα του πατέρα του. Με το καινούργιο καϊκι γεμάτο δίχτυα για όλα τα ψαρέματα ο Γλαύκος έγινε ο πρώτος ψαράς στην περιοχή και από κοντά του είχε πάντα το Μπέμπη να ξεφυσά χαρούμενα και να πετάγεται πότε στην πλώρη και πότε στην πρύμνη του «Ξιφιού».

Ο Γλαύκος έγινε ένα ακούραστο παλικάρι και η πλώρη λογαριάζονταν στη θάλασσα. Αυτό όμως έγινε αιτία να προκαλέσει το φθόνο στους άλλους ψαράδες που διέδιδαν πως ο Μπέμπης κυνηγούσε τα ψάρια και τα οδηγούσε στα δίχτυα του Γλαύκου. Πως ο Μπέμπης κατάστρεφε τα δικά τους γι αυτό εκείνοι γύριζαν αδειανοί και ο Γλαύκος με γεμάτες τις κασέλες ψάρια. Έλεγαν τόσα πολλά εκείνο τον καιρό που δεν ξεχώριζες την αλήθεια απ' το ψέμα. Πάντως η αλήθεια ήταν πως όταν πήγαινε για ψάρεμα ο Γλαύκος γύριζε πάντα με το καϊκι του γεμάτο ψάρια.

Το πρωινό που έγινε το κακό είχαν γυρίσει με συναγρίδες, λιθρίνια και μπαρμπούνια τα φόρτωσε ο Γλαύκος και κατέβηκε στην πόλη να τα πουλήσει. Δυο ψα-

ράδες που αργότερα μαθεύτηκε ποιοί ήταν, γιατί ανησιέ τίποτα δεν μένει κρυφό, έστησαν καρτέρι στα λημέρια του Γλαύκου και όταν εμφανίστηκε ο Μπέμης τον πυροβόλησαν δυο φορές στο κεφάλι.

Ο Μπέμης που ήταν απονήρευτος και συνήθως περιμένε την επιστροφή του Γλαύκου κοντά στην καλύβα, όταν δέχτηκε τις μπαταριές από τις καραμπίνες των ψαράδων κεραυνοβολήθηκε. Με το αίμα του να χρωματίζει τη θάλασσα και τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, ο Μπέμης πήρε βουπιά και απομακρύνθηκε από τους διώχτες του. Κάθισε όσο τον κρατούσε η αναπνοή του και όταν κατάλαβε πως δεν άντεχε περισσότερο τράβηξε προς την καλύβα. Ο Γλαύκος τον βρήκε μισολιπόθυμο σε μια λίμνη κατακόκκινη, με τα μάπα θολά. Τον φώναξε, προσπάθησε να τον κουνήσει μα το δελφίни μόνο σπαρταρούσε κι έβγαζε μικρούς διακεκομμένους λυγμούς.

Άμα μπει στον άνθρωπο το σαράκι που το λένε φθόνο γίνεται ένα τίποτα, ένας φονιάς γίνεται ο άνθρωπος ανησιέ, είπε ο γέρο Τραμουντάνας γεμάτος απογοήτευση.

- Έλα ρε μπάμπα, πες τι έγινε παρακάτω, του είπα κι αυτός χάιδευε το μουστάκι του στοχαστικά.

- Τότε ήταν που πούλησε τον «Ξιφιό», όλα του τα δίχτυα και τα σύνεργα και τα ξόδεψε όλα στο υδροπλάνο που πήρε το Μπέμης και στο ινσπιούτο που πλήρωσε τους πιο ξακουστούς γιατρούς της Ευρώπης για να του κάνουν την επέμβαση. Γιατί ήταν πράγμα δύσκολο να του αφαιρέσουν τη σφαίρα που είχε σφηνωθεί ανάμεσα στα μάπα και που ευτυχώς δεν του είχε πειράξει τον εγκέφαλο. Πέρασε ένας μήνας και ο Γλαύκος ήταν μέρα νύχτα στο ενυδρείο που είχαν βάλει το Μπέμης οι γιατροί για να τον παρακολουθούν. Σ' αυτό το μήνα πόσες φορές δεν έκλαψε ο Γλαύκος όταν έβλεπε τον Μπέμης να κάνει την ισορροπία του να τουμπάρει με την κοιλιά προς τα πάνω, έτοιμος να φύγει από τη ζωή. Και πόσες φορές δεν έπεσε μέσ' στο ενυδρείο με τα ρούχα να τον αγκαλιάζει και να τον παρακαλεί να ζήσει ... και πόσες φορές δεν ξενύχτησε μπρός στη γυάλα να του ψιθυρίζει:

- Κουράγιο Μπέμης, κουράγιο μωρό μου ...

Καταχρεώθηκε ο Γλαύκος, πούλησε και κάνα δυο κτηματάκια που είχε από τη μάνα του πάνω στα υψώματα και με το πείσμα του τα κατάφερε.

Το υδροπλάνο που έφερε το Μπέμης και το Γλαύκο

προσθαλασσώθηκε στο Μάζωμα κοντά στην καλύβα. Έριξαν το Μπέμπη στη θάλασσα, βούτηξε κι ο Γλαύκος και μαζί κολύμπησαν σ' όλο τον κόλπο κι από πάνω τους τα αγριόπαπια οι πελεκάνοι και οι νερόκοτες φτερούγαγαν όπως στα παραμύθια.

Ο γέρο Τραμουντάνας μου φάνηκε πως συγκινήθηκε στην ανάμνηση αυτών που μου εξιστορούσε γιατί κόμπασε και έψαχνε στα τυφλά να βρεί μέσ' την κασέλα τη μπουκάλια με το νερό.

- Γιατί δε μου λες, Μπάρμπα, π απογίνηκε ο Γλαύκος, τον ρώτησα.

Αποτέλειωσε το νερό του ο Τραμουντάνας κι έβγαλε ένα στεναγμό.

- Δε θα ξαναγίνει, ανηψιέ, τέτοια αγάπη, λες κι είχαν γίνει ένα, δελφίни κι άνθρωπο δε χώριζες. Κοίταξε για λίγο το δρόμο που χάραζε το φεγγάρι στο πέλαγος και μετά συνέχισε.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ο Γλαύκος στήθηκε ξανά στα πόδια του. Πήρε καινούργιο καϊκι και ξανοίχτηκε σε νέα πέλαγα.

Σ' ένα τέτοιο ταξίδι εκεί που σήκωνε ο Γλαύκος το παραγάδι ένοιωσε τη «μάννα» να τραβιέται από κάπιν πολύ δυνατό. Κοίταξε το Μπέμπη που σαλιάρριζε σα κάπιν να 'θελε να του πεί και στέκονταν στην πλώρη αναποφάσιτος. Κάποια στιγμή που λασκάρρισε το παραγάδι πήρε το μεγάλο δοχείο και το 'δεσε στη «μάννα» του παραγαδιού. Το δοχείο αυτό που ήταν μεγάλο σε όγκο και ισχυρό σε αντοχή το είχε για τις περιπτώσεις που θα συναντούσε πολύ μεγάλα και δυνατά ψάρια.

Ο Γλαύκος είδε μετά από λίγο κατάπληκτος το δοχείο να βυθίζεται κα κατόπιν από την πίεση να εκσφενδονίζεται σα μπάλα στον αέρα.

Υπέθεσε πως θα ήταν κανέναν μεγάλο ορκινάς που από στιγμή σε στιγμή θα σήκωνε «μούρη».

Το δοχείο όμως απομακρύνονταν με ταχύτητα κι έβαλε μπροστά τη μηχανή να το ακολουθήσει. Ο Μπέμπης που σ' όλο αυτό το διάστημα συμπεριφέρονταν περίεργα, σηκώθηκε κάποια στιγμή στη πλώρη και κοίταξε το Γλαύκο.

-Μην ανησυχείς Μπέμπη, θα σηκώσει μούρη και τότε το 'χασε το παιχνίδι, θα γεμίσει αέρα.

Οι ώρες όμως περνούσαν και το ψάρι δεν σηκώθηκε ούτε μια φορά στην επιφάνεια. Ο Γλαύκος με την πείρα που είχε ήταν βέβαιος πως το ψάρι έπρεπε να είχε εξαντληθεί, όσο μεγάλο και αν ήταν. Πραγματικά το δο-

χείο είχε κόψει ταχύτητα και πλεύρισε το σκάφος. Χωρίς να συναντήσει αντίσταση το έπιασε και το τράβηξε πάνω.

Καλού κακού πήρε το σκοινί της «μάνας» για να το δέσει στο κατάρτι. Τότε το σκάφος σείστηκε, όπως να το πιάναν δέκα νοματαίοι χειροδύναμοι και να προσπαθούσαν να το βουλιάξουν. Τα σκοινιά μπερδεύτηκαν στα πόδια του και τον τράβηξαν σα παιχνίδι πάνω στην ανέμη.

Χτυπημένος στο στήθος προσπάθησε να πιαστεί σ' αυτά της ανέμης.

Δεν τα κατάφερε και πριν τον παρασύρει στο βυθό, όπου και τον αποτέλειωσε, φώναξε.

- Μπέμπη, μ' έφαγε η λάμια.

Και πράγματι ήταν μια λάμια, ένας βρωμοκαρχαρίας που βρέθηκε νεκρός κοντά στο Γλαύκο και τότε είπαν πως τη λάμια την έφερε στην ακτή ο Μπέμπης και την κρατούσε σε είκοσι εκατοστά νερό ώσπου έσκασε.

Αυτά κυκλοφόρησαν από στόμα σε στόμα και δεν ξέρω πόσο είναι αληθινά ...

Πάντως ο Μπέμπης δεν θέλει να πιστέψει πως έχασε το Γλαύκο γι' αυτό σηκώνεται στις πλώρες και ψάχνει ...